

[Hans Nielsen.]

Paragraffer i Straffeloven er bragt i Anvendelse i mangfoldige Tilfælde, hvad man vil kunne se af de aftrykte Domme. Man skulde jo tro, at disse Paragraffer kunde være nok for Forslagsstillerne, men det har de ikke været, siden man har opstillet denne specielle Straffebestemmelse i § 3, som jo særlig sigter mod Arbejderne. Det er der ikke nogen Tvivl om, og Motiveringer herfor er Kolindsund-Historien, det er den dybeste Begrundelse for dette Forslag. I Kolindsund-Sagen gik det ud over Arbejderne, og nu kommer man med disse Straffebestemmelser, som fortrinsvis er møntet paa Arbejderne. Men man vil gøre den mærkelige Opdagelse ved at studere de her aftrykte Domme, at man ikke kan ramme Arbejderne uden ogsaa at komme til at ramme Arbejdsgiverne. De, som gennemgaar disse Domme, vil se, at en meget stor Del af dem er overgaaet Arbejdsgivere, Købmænd og Haandværksmestre, som er blevet straffet for det selvsamme, som omtales i § 3, og da specielt for Boykotning. Det er det morsomme ved det, at den første, der bliver straffet for Boykotning her i Landet, er Venstremanden, afdøde Finansminister Vilhelm Lassen. Det er en Skæbnens Ironi, og er det endnu mere, fordi hans Tilfælde i saa høj Grad minder om Tilfældet i Kolindsund. Ærede Medlemmer, som har gjort sig den Ulejlighed at gennemlæse denne lille Betænkning, vil have stødt paa denne Dom over Vilhelm Lassen. Sagen begynder med, at nogle handlende i Nordjylland nægter at holde „Aalborg Amtstidende“, nægter at avertere i Bladet og agiterer imod det. Hvad gør saa Redaktør Vilhelm Lassen heroverfor? Han bekæmper i sit Blad de omtalte handlende og fraraader sine Læsere at købe Varer hos dem; han slaar Plakater op i Vinduerne, hvorpaa han fraraader Folk at købe hos disse handlende. Nu er Vilhelm Lassen ikke den angribende Part, men den angrebne, men dette foregaar i 1891 paa et Tidspunkt, hvor Landet ser noget anderledes ud end nu, paa et Tidspunkt, hvor Vilhelm Lassen er Underklassens varme og energiske Forsvarer og Agitator i Nordjylland, og paa det Tidspunkt er Borgerskabet konservativt i Nordjylland. Men det er jo det samme konservative Borgerskab, der har Magten her i Landet, og jeg gaar ud fra, at de Dommere, som stod til Raadighed paa den Tid, det Retsapparat, man havde den Gang — der er saa meget, der tyder derpaa, det var jo i den Estrup'ske Tid —, var særlig villige, naar der blev kaldt paa dem fra den rette Side.

Paa anden Maade kan det ikke forklares, at disse handlende i Nordjylland gaar fri, som aabnede Krigen mod „Aalborg Amtstidende“, medens Redaktøren, der derefter forsvarer sig, bliver trukket for Domstolene og idømt Erstatning. Det er i Virkeligheden det selvsamme, der sker i Kolindsund. Det var ikke Arbejderne i Kolindsund, der var Angriberne, det var i Virkeligheden Bønderne, det var Bønderne, der vilde berøve dem deres Foreningsret og grundlovs-mæssige Rettigheder, og saa opstod Konflikten; men det er ikke Bønderne, der bliver dømt, det er Arbejderne. Det er det selvsamme, som skete med Vilhelm Lassen i Aalborg, det er, fordi Samfundslivet og Retstilstanden er naaet til selvsamme Punkt i vor Tid overfor Arbejderne som overfor Venstre i 1891. Der er foregaaet en Forskydning, og derfor er denne § 3 efter min Formening saa farlig. Det er mig en særlig Glæde at konstatere, at „Aalborg Amtstidende“ er det Blad, der først bliver dømt for Boycotning her i Landet, thi det er jo det Blad, som mest fanatisk kæmper for det foreliggende Lovforslag. Hvis en saadan Lov havde været gennemført i 1891, da Vilhelm Lassen levede, saa var han ikke sluppet med at betale Erstatning, for det var jo meget mindre og stramme Artikler, han skrev, nej, han havde faaet Fængsel eller under formildende Omstændigheder Bøde indtil 100 000 Kr. foruden Erstatning. Ja, det havde det ærede Medlem Hr. Pinstrup haft paa sin Samvittighed, hvis hans Lov havde været gennemført i 1891. Men den Pinstrup'ske Lov eksisterede heldigvis ikke i 1891, og derfor slap Vilhelm Lassen med en Erstatning til de Folk, som først havde overfaldet ham. Derfor retter jeg min Henvendelse til de ærede Herrer indenfor Venstre og siger til dem, at de skulde tænke lidt over Udviklingen fra 1891 til i Dag. I 1891 var de de smaa, da var de andre ved Magten, det var en anden Aand end deres, der ledede; da blev de tugtede; nu er det dem, der er ved Magten, nu er det dem, der leder, og nu er vi underneden; nu er det os, der skal tugtes. Og saadan afløser den ene Uretfærdighed den anden her i Verden. Men det Parti og den Samfundsklasse, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup tilhører, burde i alle Tilfælde med de Betingelser, de har, ikke være Anførere for en saadan Forfølgelsespolitik, som giver sig Udslag i denne Paragraf.

Endelig er det fuldstændig umuligt at blive klar over, hvad det er, man kan straffes for efter denne § 3. Der staa:

„Enhver Art af økonomisk eller per-